

Mantuire

Preluat de pe bibletruthpublishers.com

Pocainta implica judecata morala de sine sub actiunea Cuvantului lui Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt. Este descoperirea pacatoseniei noastre totale, a vinovatiei si a ruinei, a falimentului nostru fara speranta, a starii noastre pierdute. Ea se exprima in aceste cuvinte stralucitoare ale lui Isaia: "Vai de mine, sunt pierdut" si in acea rostire emotionanta a lui Petru: "Pleaca de la mine, caci sunt un om pacatos, Doamne". Pocainta este o necesitate permanenta pentru pacatos, si cu cat este mai profunda, cu atat mai bine. Ea este plugul care intra in suflet si rascoleste pamantul necultivat. Plugul nu este samanta, ci cu cat este mai adanca brazda, cu atat mai puternica este radacina. Ne bucuram de o lucrare profunda de pocainta in suflet. Ne temem ca este mult prea putin in ceea ce se numeste lucrarea de trezire. Oamenii sunt atat de nerabdatori sa simplifice Evanghelia si sa faca mantuirea usoara, incat nu reusesc sa apese asupra constiintei pacatosului drepturile adevarului si ale neprihanirii.

Fara indoiala, mantuirea este atat de libera pe cat o poate face harul lui Dumnezeu. Mai mult, este in intregime de la Dumnezeu, de la inceput pana la sfarsit. Dumnezeu este sursa ei, Hristos este canalul ei, Duhul Sfânt este puterea ei de aplicare si de bucurie. Toate acestea sunt binecuvantate de adevarate, dar nu trebuie sa uitam niciodata ca omul este o fiinta responsabila, un pacatos vinovat caruia i se porunceste sa se pocaiasca si sa se intoarca la Dumnezeu. Nu ca pocainta ar avea in ea vreo virtute mantuitoare. La fel de bine am putea afirma ca sentimentele unui om care se ineaca ar putea sa-l salveze de la inec sau ca un om ar putea face o avere printr-un act de faliment depus impotriva lui. Mantuirea este in intregime a harului; ea este a Domnului in fiecare etapa si in fiecare aspect al ei. Nu putem fi prea categorici in afirmarea tuturor acestor lucruri, dar in acelasi timp trebuie sa ne amintim ca binecuvantatul nostru Domn si apostolii Sai au indemnat in mod constant oamenii, atat evrei cat si neamuri, la datoria solemna a pocaintei.

Exista o mare cantitate de invatatura proasta pe aceasta tema, o mare cantitate de legalism si de neclaritate prin care evanghelia binecuvantata a harului lui Dumnezeu este intunecata in mod trist. Sufletul este condus sa se cladeasca pe propriile exercitii in loc sa se bazeze pe lucrarea implinita a lui Hristos - sa se ocupe de un anumit proces, de a carui profunzime depinde titlul sau de a veni la Isus.

Pe scurt, pocainta este privita ca un fel de lucrare buna, in loc de descoperirea dureroasa ca toate faptele noastre sunt rele si ca natura noastra este incorigibila. Totusi, trebuie sa fim atenti in a pazi adevarul lui Dumnezeu. In timp ce respingem cu desavarsire invatatura falsa a crestinatatii cu privire la subiectul important al pocaintei, nu trebuie sa ajungem la extrema gresita de a nega necesitatea sa permanenta si universala.

Luati un caz. Intr-o barca de salvare se afla doi barbati; unul dintre ei a fost recuperat dupa doua ore de lupta teribila cu valurile, in cea mai cumplita agonie mentala, de frica mortii. Celalalt a fost ridicat de pe epava la cateva minute dupa ce aceasta a lovit reciful si abia a avut timp sa-si simta pericolul. Amandoi se afla in barca de salvare; amandoi sunt in siguranta, unul la fel de sigur ca si celalalt. Ei sunt salvati de barca de salvare. Nu este vorba de sentimentele lor anterioare, ci pur si simplu de faptul ca se afla in barca de salvare.

Fara indoiala, primul va avea un sentiment mai profund al valorii barcii de salvare, dar aceasta este o chestiune de experienta si nu o chestiune de salvare. Cu greu exista doua cazuri de convertire la fel. Unii trec prin exercitii ale sufletului inainte de a veni la Hristos, altii dupa aceea. Ceea ce imi salveaza sufletul este Hristosul la care ajung si nu modul in care ajung la El.

Nu putem stabili o regula rigida. Credem ca toti trebuie, mai devreme sau mai tarziu, sa invete ce este carnea, si cu cat mai repede si mai temeinic o invatam, cu atat mai bine. Am constatat invariabil ca aceia care au trecut prin cele mai profunde exercitii la inceput, sunt cei mai statornici si mai solizi crestini dupa aceea.

Dar noi suntem mantuiti de Hristos si nu de experienta. Deseori ni se pare ca multi dintre tinerii nostri care au fost crescuti in mod religios si condusi sa faca o marturisire sunt de compatimit atunci cand sunt chemati sa iasa in lume. Ei sunt ignoranti fata de propriile lor inimi, ignoranti fata de capcanele si ispitele lumii, ignoranti fata de uneltirile lui Satana.

Ei nu au testat niciodata ce este lumea. Ei au fost condusi poate treptat, imperceptibil, in viata divina, dar nu au fost niciodata cernuti si testati. De aceea, atunci cand sunt pusi fata in fata cu realitatile severe ale vietii, cand sunt chemati sa se lupte cu dificultatile zilei, sa se confrunte cu rationamentele necredinciosilor, cu fascinatiile ritualismului sau cu atractiile lumii - teatrul, sala de bal, concertul, cele o mie si una de forme de placere - ei nu sunt capabili sa reziste la aceste lucruri.

Ei nu sunt hotarati pentru Hristos; crestinismul lor nu este suficient de pronuntat; ei cedeaza si cad sub puterea ispitei; si atunci sunt cei mai nefericiti, adesea adusi aproape la disperare. Dar Dumnezeu, in mila Sa, ii aduce inapoi dupa conflictul lor teribil, si ii trece prin toate exercitiile de aprofundare si intarire a lucrarii Sale in sufletele lor.

Dar daca nu exista germenul vietii divine; daca acesta este doar efectul educatiei religioase si al influentei de acasa, atunci, vai, bietul suflet se scufunda cu o nerabdare teribila in vartejul pacatului si se arunca cu capul inainte spre distrugere.

Cati tineri incantatori au plecat de la casa parinteasca, virtuosi si lipsiti de sofisticare, ignoranti fata de caile crude ale lumii si ignoranti fata de propria lor inima. Vrajmasul ii intinde vreo capcana; el este prins in lat; un lucru duce la altul; el merge din rau in mai rau, pana cand, in cele din urma, devine victima degradata a poftelor si a viciului, o epava morala peste care parintii cu inima franta sunt chemati sa verse multe lacrimi amare sau prin care parul lor carunt este coborat cu tristete in mormant.

Suntem convinsi in modul cel mai profund ca ceea ce este necesar pentru ziua in care ne este aruncata soarta este consacrarea inimii lui Hristos totala, in intregime, fara rezerve. Avem nevoie de o separare totala de lume in toate fazele ei si de acea odihna si satisfactie perfecta a inimii in Dumnezeu Insusi, care il face pe om complet independent de tot ceea ce aceasta lume nenorocita are de oferit. Daca nu exista acest lucru, nu trebuie sa asteptam niciun progres real in viata divina.

Charles Henry Mackintosh

“Nascut din apa si din Duhul”

“Isus a raspuns: „Adevarat, adevarat iti spun: daca cineva nu este nascut din apa si din Duh, nu poate intra in Imparatia lui Dumnezeu.” (Ioan 3:5).

O declaratie ca aceasta, atat de importanta pentru fiecare dintre noi, este cel mai bine inteleasa daca va fi considerata in cadrul in care ne este redata in Cuvantul lui Dumnezeu. Toate cuvintele Domnului Isus au fost spuse potrivit si ca urmare stralucesc ca niste mere de aur in cosulete de argint, si, daca vrem sa le intelegem semnificatia completa, trebuie sa luam aminte la circumstantele in care au fost spuse.

In mod natural noi am fi considerat aceste cuvinte mult mai potrivite pentru femeia pacatoasa din capitolul 4, deoarece situatia ei era atat de rea incat nasterea din nou pare singura ei speranta, dar in loc de aceasta, cel mai bun om din cel mai religios oras de pe pamint a fost ales sa fie ascultatorul acestui adevar extraordinar, si, daca a fost proclamat celui mai bun, atunci este valabil pentru toti. Nimeni dintre cei care ar intra in imparatia lui Dumnezeu nu este scutit de la aceasta solemnitate; oricine esueaza in aceasta, fie fariseu, fie pacatos, trebuie sa ramana afara pentru totdeauna, pentru ca nu este nicio diferenta in ce priveste natura oamenilor intre cel mai bun si cel mai rau, indiferent cat de diferite ar fi caile lor, pentru ca aici este vorba de natura omului. Daca acest lucru este inteles, atunci adevarul va avea o putere mai mare de patrundere si vom avea o intelegere mai clara a ceea ce inseamna “nascut din apa.”

Nu putem pune la indoiala sinceritatea lui Nicodim. Prin faptul ca a dorit acea intalnire noaptea cu Domnul Isus el a recunoscut de fapt ca lucrurile nu erau in ordine. Probabil avea un simtamant profund al propriei neputinte de a trai la inaltimea propriului standard si a simtit o nevoie in sufletul lui pe care toata religia lui nu a putut-o implini, si, atras de lucrarile Domnului, a sperat ca El il va putea ajuta in vreun fel, si dupa starea lucrilor predominante la acea vreme, avand in vedere imbunatatirea lui ca om asa cum era, pe baza presupunerii ca el era capabil de imbunatatire.

Dar Domnul a anticipat orice asemenea trufie, si a aruncat in aer orice asemenea notiune prin aceasta declaratie uimitoare, “Adevarat, adevarat iti spun: Daca cineva nu este nascut din nou, nu poate vedea Imparatia lui Dumnezeu.” Aceasta nu era declaratia unui invatator oarecare asa cum presupunea Nicodim ca era Domnul, care transmitea un mesaj cu care fusese insarcinat. Era

cuvantul Celui care a cantarit pe orice om in balanta si i-a gasit pe toti imperfecti, si care spusese cu mult inainte, "sfarsitul oricarei fapturi a venit inaintea Mea."

Daca ar fi fost o singura coarda in natura cazuta a omului care ar fi putut sa raspunda atingerii lui Dumnezeu, El ar fi putut dezvolta din acea coarda armonii eterne; daca ar fi fost o fibra in ceea ce este nascut din carne care sa fi fost neintinata si sfanta, si supusa voii lui Dumnezeu, in fibra aceea ar fi fost o temelie a vietii care sub ingrijirea divina ar fi crescut intr-o imparatie glorioasa pentru Dumnezeu, dar nu s-a gasit niciuna. Nu exista nicio parte din carne care sa nu fie carne, si, fiind carne, este cu totul corupta.

"Tot capul este bolnav si toata inima slabita. Din talpa piciorului pana in crestet, nimic nu-i sanatos in el; rani si vanatai si bube deschise: necuratate, nici legate, nici alinate cu untdelemn." (Isaia 1:5-6). Si o declaratie mai puternica decat aceasta este facuta de profetul Ieremia, care ne arata ca firea nu este numai corupta dar si fara speranta de vindecare. "Pentru ca asa zice Domnul: „Lovitura ta este fara vindecare, rana ta este dureroasa. Nu este cine sa-ti apere cauza, ca sa-ti lege rana; pentru tine nu sunt doctorii de vindecare.” (30:12,13). Aceste lucruri au fost spuse despre cel mai bun lucru pe care-l putea produce rasa oamenilor atunci cand a fost testata sub cele mai bune conditii si arata starea tuturor. Iar daca limbajul Noului Testament este mai putin grafic, nu este mai putin categoric. El afirma urmatoarele: "carnea nu foloseste la nimic" (Ioan 6:63) si "gandirea carniei este vrajmasie impotriva lui Dumnezeu, pentru ca nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru ca nici nu poate. Si cei care sunt in carne nu pot sa-l placa lui Dumnezeu. (Romani 8:7,8)

Am incercat sa aflam intinderea ruinei in care pacatul l-a dus pe om, pentru a putea intelege ce a vrut sa spuna Domnul atunci cand a zis: "Daca cineva nu este nascut din apa si din Duh, nu poate intra in Imparatia lui Dumnezeu." Ruina a fost clar si cuprinzator declarata in aceste pasaje citate din Cuvantul lui Dumnezeu. Ele ne arata ca omul, in conditia lui pacatoasa si cazuta, nu poate si nu vrea sa se supuna voii lui Dumnezeu, si, de aceea, este si trebuie sa fie in afara imparatiei lui Dumnezeu pentru totdeauna daca nu este nascut din nou. Nu punem la indoiala faptul ca exista amabilitate, generozitate, bunavointa, si o anume noblete la multi oameni, indicand cum trebuie sa fi fost omul la inceput, fiind modelat de mana creatoare a lui Dumnezeu, facut dupa chipul Sau si dupa asemanarea Sa, inainte ca pacatul, cu rautate salbatica, sa strice lucrarea lui Dumnezeu.

Dar tot ceea ce apartine sferei relatiilor omului cu semenii sai, chiar cele mai bune asemenea relatii, este stricat de egoism si pacat, nu contribuie la relatia lui cu Dumnezeu, si nimic nu poate fi drept daca un om nu este drept fata de Dumnezeu. In chiar centrul fiintei oricarui om este intronat EUL prin natura, si este controlat de propria voie in locul voii lui Dumnezeu: carnea, care este natura sa ca pacatos, nu este ascultatoare legii lui Dumnezeu, si nici nu poate fi. El a fost facut pentru gloria lui Dumnezeu, pentru a fi un vas in care voia cea buna, placuta si desavarsita a lui Dumnezeu sa fie aratata universului, dar cazand si fiind acum pacatos prin natura, voia lui Dumnezeu este separatoare si detestabila; este chiar esenta naturii lui sa i se opuna, iar el nu este un supus in imparatia lui Dumnezeu, ci un rebel impotriva ei.

Natura unui lucru nu poate fi schimbata. Etiopianul nu-si poate schimba pielea, nici leopardul petele; oamenii nu culeg struguri din spini, nici smochine din maracini; un copac salbatic face fructe

salbatice si nu poate face altfel de roade. La fel este si carnea si tot ce este nascut din ea este carne, "si sunt aratate faptele carnilor, care sunt: curvie, necuratie, destrabalare, idolatrie, vrajitorie, VRAJMASII, CERTURI, GELOZII, MANII, NEINTELEGERI, dezbinari, secte, INVIDII, ucideri, betii, chefuri si cele asemenea acestora, despre care va spun dinainte, dupa cum am si spus mai inainte, ca cei care fac unele ca acestea nu vor mosteni Imparatia lui Dumnezeu.(Gal 5:19-21)

Prin urmare, datorita acestei naturi rele in om, pe care acesta o mosteneste ca fiu al lui Adam si care nu poate fi schimbata, o nastere din nou este o necesitate evidenta, daca vrea ca vreodata sa poata fi eliberat de ea si sa-si ia locul in imparatia lui Dumnezeu in supunere bucuroasa fata de voia lui Dumnezeu. El trebuie sa aiba o natura si o viata noua la fel de diferite de viata si natura veche pe cat este intunericul de lumina, dar numai Dumnezeu poate sa produca aceasta nastere supranaturala, doar El poate da viata noua, si poate sa o faca doar in dreptate. Acest lucru implica a pune deoparte prin judecata natura veche a vointei proprii, a neascultarii, si a oricarui lucru care s-ar opune suprematiei Sale; iar aceasta ne conduce la semnificatia expresiei "nascut din apa".

Prima oara cand apa este mentionata in Scriptura in Geneza 1, acolo unde ne este aratat pamantul, nu in gloria lui initiala asa cum a fost creat de Dumnezeu la inceput, ci un pamant cazut, invaluit de intuneric si cu totul scufundat de ape mari, o imagine potrivita a omului in starea lui cazuta - ignorant fata de Dumnezeu si zacand in moarte morala si spirituala; dar Duhul lui Dumnezeu era acolo, meditand si miscandu-se deasupra acelei scene a mortii. Este interesant si instructiv de observat ca apa si Duhul sunt aduse impreuna in legatura cu nasterea din nou fizica a pamantului, asa cum sunt aduse si in legatura cu nasterea din nou spirituala a oamenilor. Prima ne va ajuta sa o intelegem pe a doua. Ceea ce vreau sa subliniez in legatura cu aceasta este ca indiferent de lucrul care a adus creatia originala in starea de haos, care apare in Geneza 1:2, apele mortii si ale judecatii au acoperit-o in intregime inainte ca Duhul Sfânt sa aduca un nou inceput, dar atunci cand El s-a miscat, exact acele ape care stinsesera aparent orice semn de viata au devenit prin Cuvantul lui Dumnezeu un element datator de viata si au produs abundenta de viata (Geneza 1:20). Din moarte a iesit viata.

Venind la potopul din zilele lui Noe vreau sa subliniez ca aici Dumnezeu a spus, "sfarsitul oricarei fapturi a venit inaintea Mea." Faptul ca omul este incorigibil in starea naturala este declarat aici, si aceasta corespunde textului din Ioan 3. Indiferent cat de mare este indelunga rabdare a lui Dumnezeu cu omul, judecata aceasta a fost exercitata asupra lui. Potopul a reprezentat executia acelei judecati asupra acelei generatii, si indepartarea fizica a acesteia din fata lui Dumnezeu este tipica in legatura cu marele adevar pe care toti trebuie sa-l invatam, cu cat mai repede cu atat mai bine, ca omul in carne nu este bun pentru Dumnezeu, pentru ca el nu se supune voii lui Dumnezeu, si nici nu poate fi cu adevarat. Judecata mortii a fost declarata asupra lui, si tot ceea ce este in carne trebuie sa dispara pentru totdeauna din fata lui Dumnezeu, pentru ca nu poate sa-l placa. Trebuie sa fie un nou inceput. "Trebuie sa fiti nascuti din nou."

Deci gandul principal in legatura cu apa este punerea deoparte a omului in natura lui considerata ca temelie a binecuvantarii pentru el; este condamnarea la moarte a omului ca faptura in carne. Sunt convins ca aceasta trebuie sa vedem in Ioan 3:5. Este sfarsitul unui om, a tuturor sperantelor sale ca din el va iesi ceva bun, dar este inceputul lui Dumnezeu. Dar cum poate Dumnezeu sa inceapa cu

binecuvantarea in legatura cu un om care zace in moarte spirituala si morala si aflat sub judecata lui Dumnezeu? - pentru ca "moartea (ca judecata a lui Dumnezeu asupra omului natural) a trecut asupra tuturor oamenilor pentru ca toti au pacatuit" - Poate fi inteles doar la cruce. Din coasta strapunsa a Fiului lui Dumnezeu, atarnand mort pe cruce, a tasnit sange si APA.

Si singura Evanghelie care ne spune aceasta este Evanghelia care declara ca omul trebuie sa fie nascut din apa si din Duh. Sangele a fost dat pentru ispasirea pacatelor si face o referire speciala la ceea ce dreptatea lui Dumnezeu cerea din cauza vinei noastre. Apa are o aplicatie speciala la ceea ce suntem mai degraba ca natura decat ca practica. Moartea, nu a noastra, ci moartea lui Hristos pentru noi, este cea care i-a dat libertate lui Dumnezeu sa ne considere pentru binecuvantare, punand deoparte ceea ce suntem prin natura si dandu-ne un nou inceput si o noua natura prin Duhul. Prin aceasta este curatat terenul de ceea ce nu corespunde vocii lui Dumnezeu pentru a face loc vietii si naturii noi, care provin exclusiv de la El Insusi.

Dar Ioan 3 nu aduce inaintea atentiei noastre ce s-a facut pentru noi, ci ceea ce s-a facut in noi. Aici se vorbeste despre lucrarea subiectiva facuta de Duhul Sfânt intr-un om, fara de care lucrarea facuta pentru el de Fiul lui Dumnezeu ar fi in zadar in ceea ce il priveste. Si aceasta ne aduce la felul in care a fost facuta. Citim de spalarea cu APA PRIN CUVANT (Efeseni 5:26). Adevarul care deschide ochii unui om fata de adevarata lui conditie si il conduce la pocainta si tagaduire de sine este Cuvantul lui Dumnezeu. Il curata moral de vechea viata si-l determina sa se intoarca de la ea cu dezgust. Astfel el este curatit de apa. El impartaseste acum gandurile lui Dumnezeu despre El insusi si este pregatit sa primeasca gandurile Lui despre Hristos si sa se odihneasca in El ca singura speranta. "Acum sunteti curati" a spus Domnul ucenicilor Sai, "prin cuvantul pe care vi l-am spus".

El nu a spus "prin sangele pe care-l voi varsa pentru voi", pentru ca El nu le vorbea despre pacatele lor si despre indreptare, ci despre sfintirea lor pentru rodire, a unei vietii care era noua pentru ei, viata si natura adevaratei vite de vie, curata si neintinata care era in ei toti prin Cuvantul Sau. In alt loc Cuvantul lui Dumnezeu ne este descris ca o samanta care nu se strica, care traieste si ramane pentru totdeauna, iar in acest caracter poarta in ea tot ceea ce Hristos este si a facut, dar in Ioan 3:5 este Cuvantul in puterea pe care o are de a intoarce un om de la ceea ce este prin natura, ca sa accepte judecata lui Dumnezeu asupra a ceea ce el este prin natura, astfel incat prin pocainta si judecata de sine sa se intoarca la Hristos. Duhul lucreaza alaturi de Cuvant si foloseste Cuvantul ca apa in acest scop, iar omul iese din starea lui innascuta de intuneric si egoism la lumina si credinta in Hristos.

Nu natura veche face aceasta, nici macar natura veche schimbata, ci o natura noua pe care omul o are prin lucrarea apei si a Duhului, pentru ca ce este nascut din carne este carne si va ramane intotdeauna aceeaasi pana cand moartea ii va pune capat. Ce este nascut din Duhul este duh si acesta nu poate fi distrus niciodata. Apa pune deoparte ce este vechi, iar Duhul introduce ce este nou. Apa din acest pasaj nu este botezul, desi acolo unde este dezvoltat adevarul botezului exista ceea ce raspunde in exterior la ceea ce acest pasaj ne invata. Sa luam de exemplu Romani 6:4, "Deci am fost inmormantati cu El prin botez, pentru moarte, pentru ca, dupa cum Hristos a fost inviat dintre morti prin gloria Tatalui, tot asa si noi sa umblam in innoirea vietii." In imagine este prezentata disparitia a ceea ce este vechi si manifestarea a ceea ce este nou.

Avem mare nevoie in adevar sa consideram aceste cuvinte ale Domnului, si sa fim condusi intr-o intelegere mai deplina a semnificatiei lor solemne si profunde.

Nasterea din nou

„Si viata vesnica este aceasta: sa te cunoasca pe Tine, singurul Dumnezeu adevarat, si pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu" (Ioan 17.3).

Ce este nasterea din nou?

Biblia ne spune: Sa fii nascut din apa si din Duh (Ioan 3.3,5).

Nascut din apa

Nu poate fi vorba aici de botezul crestin, pentru ca: Nicodim, acest invatator iudeu care a venit sa-L intrebe unele lucruri pe Isus, n-ar fi putut intelege asa ceva (nici sa vada imparatia, potrivit versetului 10), pentru ca acest botez nu exista inca in momentul acestei convorbiri.

In Biblie, apa este imaginea bine cunoscuta a Cuvintului lui Dumnezeu care curata. Citeva exemple vor fi de ajuns:

- Ezechiel 36.25: „Va voi stropi cu apa curata si veti fi curatiti."
- Tit 3.5,6: „El ne-a mintuit... pentru indurarea Sa, prin spalarea nasterii din nou si prin innoirea facuta de Duhul Sfint, pe care L-a varsat din belsug peste noi, prin Isus Hristos, Mintuitorul nostru."
- Efeseni 5.26-26: „Hristos a iubit Biserica si S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinteasca, curatind-o prin spalarea cu apa prin Cuvint."

De alta parte, Cuvintul lui Dumnezeu este cel care ne naste din nou si nu botezul cu apa:

- Ioan 15.3: „Acum - spune Isus ucenicilor Sai - voi sinteti curati din cauza cuvintului pe care vi l-am spus."
- Iacov 1.18: „Potrivit vooi Sale, El ne-a nascut, prin Cuvintul adevarului, sa fim ca cele dintii roade ale creaturilor Sale."
- 1 Petru 1.23: „Fiindca ati fost nascuti din nou nu dintr-o saminta care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvintul lui Dumnezeu, care este viu si care ramine."

Nascut din Duh

Aceasta nu poate sa insemne botezul Duhului Sfint, pentru ca:

- Nicodim nu l-ar fi putut primi inainte de ziua Cincizecimii (Ioan 7.39).

- in Scriptura aflam ca au fost suflete nascute din nou si care n-au primit Duhul Sfint ca o Persoana divina, care sa locuiasca in ele. Asa este cazul - pentru un timp, este adevarat - cu ucenicii inainte de Cincizecime, cu samaritenii din Fapte 8, cu ucenicii din Efes, in Fapte 19. Si asa era starea permanenta a celor credinciosi din timpul Vechiului Testament, cum vom vedea mai departe.

Este vorba despre lucrarea Duhului lui Dumnezeu care foloseste Cuvintul pentru a atinge constiinta si inima, in vederea producerii nasterii din nou; este o lucrare care a inceput de la caderea omului in pacat si care nu se va termina decit atunci cind istoria omului pe pamint se va sfirsi.

Nasterea din nou

Ea este deci rezultatul aplicarii Cuvintului lui Dumnezeu unui suflet, prin puterea Duhului Sfint. Alte expresii sint folosite pentru a arata aceeaasi realitate: daca nasterea din nou ne prezinta partea lui Dumnezeu care da viata, intoarcerea la Dumnezeu ne prezinta partea omeneasca, raspunderea lui in primirea Cuvintului lui Dumnezeu. Gasim astfel expresiile: „nascut din Dumnezeu" (1 Ioan 3.9), „nascut din Duh" (Ioan 3.6), „partasi firii dumnezeiesti" (2 Petru 1.4).

Ucenicii lui Isus erau ei intorsi la Dumnezeu inainte de jertfirea adusa la cruce?

Unii spun in zilele noastre ca ucenicii nu erau intorsi la Dumnezeu inainte de invierea Domnului, sprijinindu-se pe textul din Luca 22.31-32: „Simon, Simon, iata, Satan a cerut sa va cearna ca pe griu. Dar Eu M-am rugat pentru tine ca sa nu ti se micsozeze credinta si, dupa ce te vei intoarce, sa intaresti pe fratii tai."

Cercetarea textului din Luca 22.31-32

„Cand te vei intoarce"

Cea mai buna traducere a originalului grec este „Cind te vei intoarce" sau „vei fi revenit", „vei fi restabilit". Folosirea aici de catre traducerea dinainte a cuvintelor „te vei intoarce la Dumnezeu" poate duce la confuzie. Acelasi cuvint grec este tradus in aceeaasi evanghelie cu „intoarce" (Luca 1.16-17), „s-au intors" (Luca 2.39, 8.55), „sa se intoarca" (Luca 17.31), „se intoarce" (Luca 17.4).

„sa va cearna ca pe griu"

Daca cerni griul, il separi de pleava. In evanghelie, griul reprezinta pe cei rascumparati: „isi va stringe griul in grinar" (Matei 3.12), „griul, stringeti-l in grinarul meu" (Matei 13.30; vezi Isaia 21.10 pentru Israel). Daca tigiia lamureste argintul si cuptorul lamureste aurul (Preoverbe 17.3), nu inseamna ca ele sint metale proaste, ci tocmai ca sint pretioase; metalele acestea trebuie sa fie curatite, sa fie inlaturata orice zgura (Maleahi 3.3). Apostolul Petru, care „a revenit" si si-a indeplinit lucrarea in

mijlocul fratilor sai, nu ne va spune el ca incercarea credintei, mult mai pretioasa decit cea a aurului si care totusi este incercat prin foc, are sa fie spre lauda? (1 Petru 1.6,7).

"M-am rugat pentru tine ca sa nu ti se micsoareze credinta"

Daca el n-ar fi avut credinta reala, nici n-ar fi putut avea vreo micsoare a credintei lui; iar a avea credinta in Isus inseamna a fi mintuit (Faptele 4.12).

„sa intaresti pe fratii tai"

Fratii tai care sint neintorsi la Dumnezeu ca si tine? Sigur ca nu, ci: fratii tai in credinta. De alta parte, am fi avut a face cu un om neintors la Dumnezeu care ar primi sarcina sa ingrijeasca de starea duhovniceasca a unor credinciosi; tot asa i s-ar fi putut cere lui Saul din Tars care sufla amenintarea si uciderea impotriva ucenicilor Domnului sa aiba grija de saracii adunarii din Ierusalim si sa vegheze asupra binelui lor duhovnicesc!

Cercetarea evangheliilor

- Ioan 2.11: „Ucenicii Lui au crezut in El”, Ioan 20.31 ne spune: „si crezind, sa aveti viata in Numele Lui”.

- Matei 16.16: „Si Simon Petru, raspunzind, a zis: „Tu esti Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu.” Si 1 Ioan 5.1 ne spune: „Oricine crede ca Isus este Hristosul este nascut din Dumnezeu.”

- Ioan 16.30: „Noi credem ca ai iesit de la Dumnezeu”. In Ioan 17.8, Isus spune: „Le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit si au cunoscut cu adevarat ca de la Tine am iesit si au crezut ca Tu M-ai trimis”. In Ioan 5.24, El spune: „Cine aude cuvintul Meu si crede in Cel care M-a trimis are viata vesnica si nu vine la judecata, ci a trecut din moarte la viata.”

Si in Ioan 1.12-13: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adica celor ce cred in numele Lui, le-a dat dreptul sa fie copii ai lui Dumnezeu, care au fost nascuti... din Dumnezeu”.

- Ioan 13.10-11: „Isus i-a zis: „Cine are tot trupul spalat, nu are nevoie decit sa-i fie spalate picioarele, caci este cu totul curat; si voi sinteti curati, dar nu toti.” Caci stia pe cel care avea sa-L vinda; de aceea a zis: „Nu toti sinteti curati.” A spune ca ucenicii nu erau intorsi la Dumnezeu, ca erau la fel ca Iuda, inseamna - ceea ce este mai grav - a afirma contrariul cuvintelor Domnului.

- Ioan 15.3-4: „Acum voi sinteti curati din cauza cuvintului pe care vi l-am spus. Ramineti in Mine si Eu voi ramine in voi.” Am incerca noi sa spunem unui om neintors la Dumnezeu sa „ramina in Hristos”? Era Domnul mai putin priceput ca noi?

- Ioan 15.19: „Voi nu sinteti din lume” (la fel si in Ioan 17.16). A fi neintors la Dumnezeu inseamna a fi din lume, dar iata ca Domnul spune inca o data in ce stare erau ei.

Invatatura Scripturii este deci foarte clara si unitara: ucenicii erau intorsi la Dumnezeu, aveau viata din Dumnezeu, mai inainte de a fi mers Hristos la cruce.

Credinciosii din Vechiul Testament aveau ei viata din Dumnezeu?

Subiectul acesta este in strinsa legatura cu cel dinainte, pentru ca ucenicii, inainte de cruce sau, mai exact, inainte de Cincizecime, erau sub vechiul legamint.

Cum vede Dumnezeu lucrurile

Noi avem totdeauna tendinta sa aducem lucrurile la nivelul nostru si sa le facem potrivite cu priceperea noastra, cu gandirea noastra; dar Dumnezeu ne vorbeste prin revelatie si noi nu avem decit sa credem, uneori chiar fara sa intelegem. Da, gindurile lui Dumnezeu sint mai presus de gindurile noastre, asa cum cerurile sint mai presus de pamint (Isaia 55.9).

- Matei 25.34: imparatia este pregatita de la intemeierea lumii.

- Apocalipsa 13.8: Aici se vorbeste despre aceia ale caror nume n-au fost scrise, de la intemeierea lumii, in cartea vietii Mielului injunghiat.

- 2 Timotei 1.9-10: Harul a fost dat in Hristos Isus mai inainte de vremurile timpului, dar a fost descoperit acum prin aratarea Mintuitorului nostru Isus Hristos.

- 1 Ioan 1.2: „Va vestim viata vesnica, care era cu Tatal si care ne-a fost aratata”.

- Romani 8.30-31: „Si pe aceia pe care i-a predestinat, i-a si chemat; si pe aceia pe care i-a chemat, i-a si indreptatit; iar pe aceia pe care i-a indreptatit, i-a si slavit. Deci, ce vom zice noi in fata tuturor acestor lucruri?”

Aceste versete arata ca, pentru Dumnezeu, lucrarea crucii era un lucru terminat chiar inainte de a interveni caderea omului. In acelasi fel, Domnul va spune inainte de cruce: „Am sfirsit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac”, atunci cind nu se implinise nimic pentru mintuirea noastra si viata Sa perfecta, dimpotriva, era o acuzatie in plus pentru cel pacatos.

Ce stiau credinciosii Vechiului Testament despre Hristos?

Este greu de spus ceva cu precizie, dar vom cita citeva expresii: •

- Ioan 5.46: Isus a zis: „Moise... a scris despre Mine”. •

- Ioan 12.41: „Isaia a spus aceste lucruri cind a vazut slava Lui (a lui Hristos) si a vorbit despre El”. •

- 1 Petru 1.11: „Duhul lui Hristos, care era in ei, vestea mai dinainte suferintele lui Hristos si slavile care aveau sa urmeze”. •

- Ioan 8.56: Isus a spus: „Tatal vostru Avraam a saltat de bucurie ca va vedea ziua Mea; a vazut-o si s-a bucurat”. •

- Efeseni 1.12: „Noi (iudeii) care mai dinainte am nadajduit in Hristos”.

Grupul celor credinciosi

Expresiile folosite ca sa-i arate pe cei credinciosi dovedesc ca ei aveau in ei viata din Dumnezeu.

- Galateni 3.6: „Avraam a crezut pe Dumnezeu si aceasta i-a fost socotita ca dreptate”. Deci el era indreptatit.

- Galateni 3.9: „Asa ca cei care se intemeiaza pe credinta sint binecuvintati impreuna cu Avraam cel credincios”. (Sa notam ca nu sfintii Vechiului Testament sint asemanati cu cei din perioada harului, ci dimpotriva!)

- Galateni 3.29: „Si daca sinteti ai lui Hristos, sinteti „saminta” lui Avraam, mostenitori potrivit fagaduintei”.

- Galateni 4.28: „Si voi, fratilor, ca si Isaac, voi sinteti copii ai fagaduintei”.

Daca ei n-ar fi fost indreptatiti, daca n-ar fi avut viata din Dumnezeu, cum s-ar fi putut ca Dumnezeu sa-l numeasca pe Avraam „prietenul Sau” (Iacov 2.23) si sa vorbeasca fata catre fata cu Moise, asa cum un om vorbeste cu prietenul lui (Exod 33.11)? Ar putea omul mort in greselile lui si in pacatele lui sa stea inaintea lui Dumnezeu fara sa fie nimicuit? Nu! Dar acesti credinciosi cunosteau fericirea pe care o exprima David: „Ferice de aceia ale caror faradelegi sint iertate si ale caror pacate sint acoperite. Ferice de omul caruia Domnul nu-i tine in seama pacatul” (Romani 4.7,8).

Un grup de necredinciosi

Daca prin Cuvint se arata clar prezenta unei grupe de credinciosi, aceasta se face in contrast cu o alta grupa de persoane, de oameni necredinciosi; unii au viata din Dumnezeu, altii n-o au.

- Romani 9.6-8: „Nu toti cei care se coboara din Israel sint Israel; si macar ca sint saminta lui Avraam, nu toti sint copii; ci „in Isaac vei avea o saminta care iti va purta numele”. Aceasta inseamna ca nu copiii trupesti sint copii ai lui Dumnezeu, ci copiii fagaduintei sint socotiti ca saminta”.

- Roamni 9.27: „Chiar daca numarul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul marii, numai ramasita va fi mintuita”.

- Luca 16 ne arata doua locuri dupa moarte pentru cei din vechea economie:

„*in sinul lui Avraam*”, fara indoiala o imagine evreiasca pentru a arata fericirea din cer (Domnul nu putea inca sa spuna, ca mai tirziu tilharului pocait: „Astazi vei fi cu Mine in rai” Luca 23.43);

„*in chinuri*”, Cum sa obtii, cit timp esti pe pamint, intrarea in fericirea vesnica? Ascultind de Moise si de proroci si pocaindu-te (versetul 29-30). Dupa moarte nu mai este posibila vreo schimbare (Eclesiastul 11.3).

- Matei 8.10-12: „Adevarat va spun ca nici in Israel n-am gasit o credinta asa de mare. Dar va spun ca vor veni multi de la rasarit si de la apus si vor sta la masa cu Avraam, Isaac si Iacov in imparatia cerurilor; iar fiii imparatiei vor fi aruncati in intunericul de afara, unde va fi plinsul si scrisnirea dintilor”.

- 1 Ioan 3.9-12: „Oricine este nascut din Dumnezeu nu practica pacatul, pentru ca saminta Lui ramine in el; si nu poate pacatui, fiindca este nascut din Dumnezeu. Prin aceasta sint aratati copiii lui Dumnezeu si copiii Diavolului. Oricine nu practica dreptatea nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubeste pe fratele sau. Caci vestea pe care ati auzit-o de la inceput este aceasta: sa ne iubim unul pe altul. Nu cum a fost Cain, care era de la Cel Rau si a ucis pe fratele sau. Si pentru ce l-a ucis? Pentru ca faptele lui erau rele, iar ale fratelui sau erau drepte” (conform 1 Ioan 3.7).

Erau nascuti din nou acesti credinciosi?

Compararea anumitelor versete ne va permite sa dam un raspuns:

- Ioan 8.56: „Tatal vostru Avraam a saltat de bucurie ca va vedea ziua Mea; a vazut-o si s-a bucurat”. Marcu 9.1: „Unii dintre cei care stau aici nu vor gusta moartea pina nu vor vedea imparatia lui Dumnezeu venita cu putere”. Biblia spune: „Daca un om nu este nascut din nou, nu poate vedea imparatia lui Dumnezeu” (Ioan 3.3).

- Matei 8.11: „Multi vor sta la masa cu Avraam, Isaac si Iacov in imparatia cerurilor”. Marcu 9.4: Moise si Ilie sunt cu Domnul Isus in slava imparatiei (conform versetului 1). Biblia spune: „Daca cineva nu este nascut din apa si din Duh, nu poate sa intre in imparatia lui Dumnezeu” (Ioan 3.5). Deci se poate spune ca Moise, Ilie, la fel ca Petru, Iacov si Ioan erau nascuti din nou si aceasta inainte de cruce.

Bineinteles, pozitia crestina este deosebit de pretioasa: numai cel credincios din perioada harului poate cunoaste pe deplin, pe baza lucrarii implinite a lui Hristos, siguranta mintuirii si bucuria deplina a unei pozitii noi in Hristos. Fiind unit cu un Hristos slavit, el este binecuvintat cu orice binecuvintare duhovniceasca in locurile ceresti, invrednicit sa aiba parte de mostenirea sfintilor in lumina si stramutat in imparatia Fiului dragostei Tatalui (Efeseni 2.5-6; Efeseni 1.3; Coloseni 1.12-13). Nici un credincios din Vechiul Testament n-a cunoscut aceste binecuvintari. Si toate aceste lucruri sigure ne sint date prin prezenta binecuvintata a Duhului Sfint, care a venit, de la Cincizecime, sa-Si faca locuinta in cel credincios si in Biserica. Aceasta parte a adevarului va fi dezvoltat in cea de a doua parte a cartii acesteia.

Concluzie

Intr-un fel general, putem spune ca intotdeauna Dumnezeu a comunicat, prin Duhul Sau, o viata noua celor care au crezut Cuvintul Sau. Descoperirea facuta de Dumnezeu, ca obiect al credintei, a putut sa creasca in decursul veacurilor, incit si-a atins plinatatea atunci cind S-a aratat Isus Hristos si cind, prin lucrarea Duhului Sfint, Cuvintul lui Dumnezeu a fost completat. Dar totdeauna au fost, pe

de o parte, cei care L-au crezut pe Dumnezeu si, pe de alta parte, cei care, chiar daca poate au crezut in Dumnezeu, n-au crezut cuvintele Lui. A fost de ajuns unuia ca Avraam sa creada ca saminta lui va fi ca stelele cerului si in felul acesta sa se increada in Dumnezeu, ca sa fie indreptatit (Romani 4). Ucenicii lui Isus au trebuit sa recunosca in El pe Mesia Cel fagaduit de Scripturi. In ce ne priveste, noi trebuie sa primim ansamblul Cuvintului lui Dumnezeu si sa credem ca Isus Hristos a murit pentru pacatele noastre, a inviat pentru indreptatirea noastra si a fost slavit la dreapta lui Dumnezeu. Obiectul credintei s-a precizat in felul acesta, dar principiul a ramas acelasi: „Celui care nu face fapte, ci crede in Cel care indreptateste pe pacatos, credinta ii este socotita ca dreptate”.

De aceea Domnul putea sa spuna:

- lui Nicodim: „Tu esti invatorul lui Israel si nu intelegi aceste lucruri?” (Ioan 3.10).

- iudeilor din Ierusalim: „Adevarat, adevarat va spun ca cine aude cuvintul Meu si crede in Cel care M-a trimis are (si nu: va avea) viata vesnica si nu vine la judecata, ci a trecut din moarte la viata” (Ioan 5.24).

Desigur, lucrarea crucii era absolut necesara pentru ca un singur pacatos sa poata fi mintuit, dar in ochii lui Dumnezeu lucrarea era savirsita (Ioan 17.4).

- si chiar iudeilor: „Cercetati Scripturile (Vechiului Testament), pentru ca socotiti ca in ele aveti viata vesnica (si era drept sa gindeasca asa); dar tocmai ele marturisesc despre Mine”. Acum, cind Mesia Se prezenta poporului, trebuia cu atit mai mult sa fie primit Acela care era implinirea tuturor fagaduintelor divine si de aceea El adauga: „Si nu vreti sa veniti la Mine, ca sa aveti viata” (Ioan 5.39,40).

Ce este transformarea vietii (convertirea)?

Biblia, prezinta o imagine izbitoare si frumoasa a ceea ce putem sa numim convertire adevarata .Ce este convertirea? Fie omul ce-o fi: iudeu, grec, barbar, scit, american, arab, tigan, roman, rob sau liber, ortodox sau catolic; pe scurt, indiferent de nationalitate, sau de crezul teologic, el trebuie sa fie convertit, altfel el sa afla pe drumul larg care are drept destinatie iadul vesnic. Nu este nici un om nascut crestin in adevaratul sens al cuvantului. La fel, nimeni nu poate deveni crestin prin educatie. Este o greseala fatala, o amagire mortala, o inselaciune din partea dusmanului sufletelor noastre pentru orice om care crede ca poate sa fie crestin fie prin nastere sau prin educatie, sau ca poate fi facut crestin prin botezul cu apa sau prin orice alta ceremonie religioasa indiferent de numele acesteia. Un om devine crestin numai prin convertire **(transformare) divina**. As vrea sa accentuez in mod deosebit si sa pun in atentia tuturor celor pe care ii priveste lucrul acesta, urgenta si absoluta necesitate a unei convertiri adevarate la Dumnezeu, a oricarui om. Aceasta nu poate fi trecut cu vederea.

Este o nebunie din partea oricui incearca sa ignore ori sa ironizeze importanta convertirii. Pentru o fiinta nemuritoare, una care are in fata o eternitate fara sfarsit, a neglija o asemenea intrebare atat de solemna ca cea a convertirii este cea mai mare greseala de care cineva poate sa fie vinovat. In comparatie cu insemnatatea acestui subiect, toate celelate lucruri sunt lipsite de importanta. Nenumaratele subiecte care antreneaza gandurile si absorb energia oamenilor pe scena aglomerata a lumii, nu sunt nimic altceva decat un fir de praf pe o balanta in comparatie cu subiectul mare al convertirii sufletului la Dumnezeu. Toate speculatiile lumii comerciale, toate schemele sau procedeele de a face bani, problema atat de presanta a unei investitii profitabile, toate caile care urmaresc placerea: teatrul, concertul, sala de dans, sala de biliard, masa unde se joaca carti, masa unde se arunca zarurile, cursele, vanatoarea, barul, toate aceste lucruri fara numar dupa care inima nesatisfacuta tanjeste, nu sunt altceva decat roua diminetii, aburul de deasupra apei, fumul cosului, frunza uscata a toamnei. Toate pier si lasa in urma un gol dureros. Inima ramane nesatisfacuta, iar sufletul nemantuit pentru ca nu este convertit.

Ce este de facut? Impresionanta intrebare! Ce ramane la sfarsitul scenei acesteia de entuziasm comercial, de lupte si ambitii politice, de alergatura dupa bani si placeri? Omul trebuie sa se infatiseze inaintea mortii! *“Ii este randuit omului sa moara o singura data.”* Nu exista nici un rabat de la acest lucru. Nu exista rezervisti in acest razboi. Toata bogatia universului n-ar putea sa cumpere pentru cineva amanarea momentului cand mana fara mila a dusmanului vine sa-l insface. Toata stiinta medicala, toate sentimentele si atitudinea binevoitoare a rudelor si a prietenilor, toate lacrimile lor, toate suspinele lor, toate rugaciunile lor, nu pot sa dea la o parte infricosatorul moment ori sa-l faca pe regele terorii sa bage in teaca teribila sa sabie. Moartea nu poate fi data la o parte prin nici o arta a oamenilor. Trebuie sa vina acel moment cand legatura dintre inima si fascinantele scene ale vietii umane se intrerupe. Prieteni iubiti, cai pline de placere, obiecte poftite, toate trebuie lasate. O mie de cuvinte nu pot sa indeparteze aceasta lovitura. Moartea trebuie privita drept in fata. Este un mister ingrozitor, un fapt infiorator, o realitate cruda si uscata. Ea sta, in plinatatea ei, in fata fiecarui barbat sau femeie neconvertiti, in fata fiecarui copil deasupra caruia canopia cerului, (si este o problema de timp: ore, zile, luni sau ani) cand granita care separa timpul cu toate caile lui goale si lipsite de orice continut, de eternitate cu realitatile ei splendide si stralucitoare. Ce este de facut? Sa lasam Scriptura sa ne raspunda. Nimic altceva nu poate sa o faca.

Oamenii ne vor raspunde in conformitate cu propriile lor notiuni lipsite de continut. Ei vor incerca sa ne convinga, ca dupa moarte vine neantul, anihilarea. *“Sa mancam si sa bem pentru ca maine vom muri”*. Ce inselaciune oarba! O deziluzie infioratoare! Visul nebunesc al imaginatiei umane orbita de Dumnezeuul acestei lumi! Cum poate fi un suflet nemuritor anihilat? Omul in gradina Edenului a devenit posesorul unui suflet, al unui duh nemuritor. Domnul Dumnezeu a suflat in narile lui suflare de viata, si omul a devenit un suflet viu, nu un suflet mort. Sufletul trebuie sa traiasca pentru totdeauna. Convertit, sau neconvertit are in fata doar eternitatea. Cat de mare greutate ar trebui sa aiba aceasta idee, aceasta consideratie asupra fiecarui suflet care mediteaza la aceste lucruri! Nici o minte umana nu poate sa ii inteleaga imensitatea. Este deasupra intelegerii noastre, dar nu deasupra credintei. Sa lasam sa ne vorbeasca vocea lui Dumnezeu. Ce ne invata Scriptura? Un singur rand din Sfanta Scriptura este indeajuns pentru a sterge, pentru a da la o parte zece mii de argumente si de teorii ale mintii umane. Oare intr-adevar moartea anihileaza? Nicidecum. *“Pentru ca*

este randuit oamenilor sa moara o singura data iar dupa aceea vine judecata". Subliniaza aceste cuvinte: DUPA ACEEA VINE JUDECATA!! Si lucrul acesta se aplica doar celor care mor in pacatele lor, doar celor necredinciosi.

Pentru crestini judecata a trecut pentru totdeauna asa cum Scriptura invata in multe locuri. Este important de subliniat lucrul acesta pentru ca multi oameni ne spun ca atata timp cat viata eterna este in Hristos, toti cei care nu sunt in Hristos vor fi anihilati. Nu asa spune insa Cuvantul lui Dumnezeu. Exista judecata dupa moarte. Si care va fi sfarsitul? Din nou Scriptura vorbeste intr-un fel pe cat de solemn, pe atat de clar: *"Si am vazut un tron mare alb, si pe Cel care sedea pe el, dinaintea Caruia pamantul si cerul au fugit si nu s-a mai gasit loc pentru ele. Si i-am vazut pe cei morti, mari si mici, stand in picioare inaintea tronului; si au fost deschise niste carti. Si a fost deschisa alta carte, care este a vietii. Si mortii au fost judecati dupa cele scrise in carti, potrivit faptelor lor. Si marea a dat inapoi pe mortii care erau in ea; si Moartea si Locuinta mortilor au dat inapoi pe cei care erau in ele; si au fost judecati fiecare potrivit faptelor lor. Si Moartea si Locuinta mortilor au fost aruncate in iazul de foc. Aceasta este a doua moarte: iazul de foc. Si daca cineva nu a fost gasit scris in cartea vietii, a fost aruncat in iazul de foc."* Apocalipsa 20,11-15. Cuvintele acestui pasaj sunt extrem de clare si de simple. Dificultatea sau neintelegerea nu isi au locul nicidecum in fata acestui text. Pentru toti cei care isi au numele scrise in cartea vietii nu exista judecata in nici un fel. Pentru cei ale caror nume nu sunt scrise in cartea vietii, ei vor fi judecati dupa faptele lor. Si ce va urma dupa aceea? Anihilarea? Nicidecum. Ci iazul cu foc. Si aceasta pentru totdeauna. Pentru eternitate. O persoana neconvertita indiferent de cine sau ce este are in fata moartea, judecata si iazul de foc, si fiecare bataie a inimii sale il aduce mai aproape si mai aproape de aceste realitati ingrozitoare. Mai sigur decat rasaritul de soare intr-un anumit moment, maine dimineata de exemplu, este pentru cititorul nostru trecerea in eternitate si daca numele sau nu este scris in cartea vietii, daca el nu este convertit, daca el nu este in Hristos, el va fi judecat cu siguranta in conformitate cu faptele sale si sfarsitul sigur al acestei judecati va fi iazul cu foc. **In timpurile fara sfarsit ale eternitatii**

S-ar putea ca sa te mire de ramanerea mea indelungata la o tema atat de ingrozitoare. S-ar putea ca sa-ti pui urmatoarea intrebare: va converti acest articol oamenii? Daca nu ii converteste s-ar putea ca sa-i conduca la gandul de a lua in serios nevoia lor de convertire. S-ar putea de asemenea ca sa te conduca la a vedea iminenta pericolului in care te gasesti. S-ar putea sa-ti induca dorinta de a fugi de mania care urmeaza sa vina. De ce binecuvantatul apostol Pavel discuta cu Felix despre acest subiect al judecatii care urma sa vina? Cu siguranta pentru a-l convinge sa se intoarca de la caile sale rele si sa traiasca. De ce binecuvantatul nostru Domn, El Insusi, cu atata insistenta aducea in fata ascultatorilor Sai, realitatea solemna a eternitatii? De ce El atat de des a vorbit despre viermele care nu moare si despre focul care nu se stinge? Cu siguranta ca avea ca scop trezirea lor, cercetarea lor, sensibilitatea simtului pericolului in care se gasesc pentru ca sa poata sa fuga si sa-si gaseasca adapostul, odihna in speranta care era pusa inaintea lor.

Suntem noi mai intelepti decat El? Suntem noi mai blanzi? Am gasi noi o cale mai buna ? Sa-mi fie oare teama sa insist in fata ta asupra acestei teme solemne cu care Domnul Insusi insista asupra oamenilor care au trait in timpul Sau? Sa ne ferim oare din politete de ofensare a urechilor oamenilor care trebuie sa auda aceasta declaratie plina, si anume ca toti cei care mor neconvertiti trebuie in

mod inevitabil sa stea in fata marelui tron alb si apoi sa fie aruncati in iazul cu foc? Dumnezeu sa ma fereasca de acest lucru. Nu trebuie sa fie asa. Fac o chemare solemnă catre tine pentru a-ti indrepta intreaga atentie spre aceasta problema atat de importanta a mantuirii sufletului tau. Fie ca nimic sa nu te indrepte spre neglijarea acestei probleme; nici grijile, nici placerile, nici datoriile nu trebuie sa-ti ocupe atat de mult incat sa ascunzi din fata privirilor tale inaltimea si seriozitatea profunda a acestui subiect. *“Caci ce i-ar folosi unui om sa castige toata lumea daca si-ar pierde sufletul? Sau ce va da un om in schimb pentru sufletul sau?”* Si daca esti un nemantuit, un neconvertit, te rugam in mod fierbinte sa meditezi la aceste lucruri si am dori ca ele sa-ti trezeasca simtul nevoii de a fi convertiti in siguranta la Dumnezeu. Aceasta este singura cale de a intra in imparatia Sa. Asa ne spune in mod clar Domnul nostru Hristos si noi suntem incredintati ca stim macar acest lucru, ca nici un cuvânt, nici una dintre zicerile Sale sfinte nu vor trece niciodata. Cerul si pamantul vor trece, dar Cuvantul Sau nu va trece niciodata. Toata puterea pamantului si a iadului, oamenii si demonii nu pot goli cuvintele Domnului nostru Isus Hristos. Pentru tine nu exista decat 2 lucruri: convertirea aici, sau condamnarea eterna dupa aceea.

Astfel stau lucrurile daca ne dorim calauziti de Cuvantul lui Dumnezeu; si in privinta acestui subiect, este oare posibil ca sa fii prea insistent, prea vehement, prea lipsit de intelepciune, insistand asupra ta, suflet neconvertit, fie prin voce, fie prin scriere, cu privire la necesitatea indispensabila, acest moment unic al fugii de mania care urmeaza sa vina, al fugii la **Acel binecuvantat Mantuitor care a murit pe cruce pentru mantuirea noastra, care sta cu bratele deschise pentru a-i primi pe toti ca sa vina si care declara prin harul Sau dulce si pretios: *“Pe cel ce vine la Mine nicidecum nu-l voi izgoni afara”?***

O mantuire asa de mare

(Evrei 1.1-3; 2.1-3)

Evanghelia este o mare favoare din partea lui Dumnezeu, expresia desavarsita a bunavointei divine fata de noi, oamenii. Numai atat? Nu, nu este numai atat, pentru ca ea aduce si o mare raspundere pentru cei care o asculta si se afla in fata ei. si cu cat intelegem mai bine cat de mare este favoarea pe care Dumnezeu ne-o face prin Evanghelia, cu atat mai mult ar trebui sa intelegem cat de mare este raspunderea pe care o avem fata de aceasta veste buna din partea lui Dumnezeu.

Favoarea lui Dumnezeu

Versetele cu care se deschide epistola catre Evrei prezinta favoarea Evangheliei, indurarea lui Dumnezeu, clementa Celui Atotputernic fata de noi, fapturile Lui:

„Dumnezeu, dupa ce a vorbit odinioara in multe randuri si in multe feluri parintilor in profeti, la sfarsitul acestor zile ne-a vorbit in Fiul“ (Evrei 1.1).

Purtatorii de cuvânt ai lui Dumnezeu în vechime au fost profetii; totuși nu ei au fost și cei dintâi mesageri ai cuvintelor lui Dumnezeu, ci prima verigă în relațiile dintre Dumnezeu și oameni, primul om care a exprimat voia lui Dumnezeu în contextul Scripturii, atât sub aspect istoric, cât și sub aspectul semnificației, a fost credinciosul Moise. El este autorul primelor cinci cărți ale Scripturii; el a transmis legea, dreptarul sau rânduiala lui Dumnezeu pentru faptele Lui, oamenii; a fost și profet, dar a rămas mai ales ca cel care exprimă legea, regula după care se stabilesc relațiile între Dumnezeu și oameni.

Ulterior, relațiile dintre Dumnezeu și oameni au fost reglementate numai prin intermediul profetilor. Aceștia, când au apărut pe scena relațiilor dintre Dumnezeu și oameni, au avut ca aspect esențial al mesajului lor un cuvânt de mustrare, de contestare, de reprobare la adresa poporului călător al legii și disprețuitor al Cuvântului lui Dumnezeu. Și reproșul lui Dumnezeu s-a extins de la poporul Israel asupra întregii omeniri.

„La sfârșitul acestor zile“ apare un alt purtător divin, care exprimă într-un fel cu totul deosebit gândul lui Dumnezeu față de oameni, și anume: „în Fiul“; aceasta este cu totul altceva decât ce a fost până acum. Prin Fiul, Dumnezeu nu mai da oamenilor o lege; aceasta a fost dată prin Moise. Prin Domnul Hristos este adus din cer harul și adevărul. Prin Domnul Hristos, cel mai mare dintre profeti, Dumnezeu nu mai reprobă nimic oamenilor. Nu numai că nu le cere, ca prin Moise altădată, dar nici nu le mai reprobă nimic, cum a făcut prin toți profetii care au urmat după Moise. Prin Domnul Hristos Fiul, Dumnezeu nu mai pune în discuție vina noastră față de El sau responsabilitatea noastră ca fapte ale Lui, Creatorul, ci pornește de la lucrul pe care l-a făcut Fiul Său, Domnul Hristos: „prin Sine Însuși a făcut curățirea pacatelor“ (Evrei 1.3).

Iată cel mai de seamă și esențial mesaj transmis prin Domnul Hristos: curățirea pacatelor! Prin Domnul Hristos, orice om este absolvit de vina lui, este curățit de păcat, este spălat în sângele adus jertfă pentru păcatele noastre ale tuturor. Dumnezeu nu mai reprobă nici unuia dintre noi vreă vina, pentru că pentru aceasta a murit Domnul Hristos. Prin Domnul Isus, Dumnezeu nu-i va spune niciodată nici unui om: tu ești păcătos, tu ai făcut lucruri care te încarcă de vina înaintea Mea. Niciodată!

În încercările noastre omenești de a cuprinde preocupările oamenilor pentru Evanghelie, deseori le spunem: «sunteți păcațoși!» și este o realitate: „nu este nici unul drept, nici unul măcar“ (Romani 3.10). Dar ori de câte ori Dumnezeu Însuși Se va înfățișa în relația Sa cu oamenii, nu va aduce în discuție aceasta, pentru că Se va înfățișa prin Fiul care a făcut curățirea pacatelor. Curățirea este făcută desăvârșit, atât de desăvârșit încât Dumnezeu nu mai aduce aminte niciodată de păcatele săvârșite de vreunul dintre noi.

Și noi iertăm uneori semenilor noștri unele lucruri prin care ne-au jignit. Dar ce greu uităm lucrurile pe care le iertăm! Așa sunt relațiile dintre noi: iertăm, dar nu uităm niciodată! Dumnezeu, prin Domnul Hristos, ne iartă și uită în totul; nu-și mai aduce aminte de lucrurile pe care le-am săvârșit.

Cum este posibil? Printr-un alt aspect, și anume gloria Domnului Isus Hristos, care este „strălucirea gloriei lui Dumnezeu“. Aceasta acoperă întreg trecutul nostru. Dumnezeu vede strălucind gloria Lui,

intiparirea Fiintei Lui.

Ori de cate ori vreunul dintre noi se va afla in fata ochilor patrunzatori ai lui Dumnezeu, va putea sta nu prin pacatele pe care le-a facut, prin trecutul vinovat, ci prin Hristos. Este un lucru care depaseste posibilitatile noastre de a intelege. Sa privesti un om comun, o factura facuta din tarana, vinovata prin foarte multe pacate, si sa o intelegi, s-o incadrezi, s-o accepti ca pe Insusi Fiul lui Dumnezeu, in propria Lui desavarsire, aceasta este foarte mult! Aceasta este Evanghelia! si suntem bucurosi nu numai sa o putem intelege, dar si exprima. Aceasta este favoarea Evangheliei oferita noua de Dumnezeu.

Raspunderea omului fata de Evanghelie

Dupa ce ne prezinta favoarea deosebita acordata de Dumnezeu oamenilor, Cuvantul lui Dumnezeu ne atrage atentia si asupra raspunderii pe care o avem fiecare dintre noi fata de Evanghelie. Exista pentru toti dintre noi un „de aceea“! „De aceea trebuie sa luam aminte cu atat mai mult la cele auzite, ca sa nu alunecam pe alaturi. Pentru ca, daca Cuvantul vorbit prin ingeri a fost neclintit, si orice abatere si neascultare a primit dreapta rasplatire, cum vom scapa noi, daca vom fi nepasatori fata de o mantuire asa de mare?“ (Evrei 2.1-3). Aceasta este expresia raspunderii noastre in relatiile cu Dumnezeu: ne este oferita prin Domnul Hristos „o mantuire asa de mare“.

Sangele Mielului fara cusur si fara prihana care a curs pe crucea rastignirii – iat pretul ispasirii noastre; este un pret cu mult mai scump decat aurul sau argintul. Este un pret care satisface intr-un mod desavarsit cerintele lui Dumnezeu. „O mantuire asa de mare“ este oferta totala a bunavointei divine si este fara nici o conditie.

Cum vom scapa noi? Iata un alt cuvant solemn, de mare atentie, care trebuie sa ne patrunda fiintele! Este un cuvant de avertisment pe care trebuie sa-l privim cu toata seriozitatea! Cuvantul acesta pare ca ne apropie de pasul premergator justitiei divine, a actului de judecata din partea lui Dumnezeu. Cuvantul acesta pare a ne avertiza: voi erati vinovati, pacatosi! Aceasta a spus-o Moise, au subliniat-o toti profetii din toate timpurile, dar la sfarsit a aparut un cuvant de bunavointa, de indurare, de har, de mantuire prin Domnul Hristos. Daca il acceptati, aceasta este mantuire. Daca ramaneti indiferenti sau nepasatori (nu neaparat sa respingeti), aceasta devine o acuzare eterna, definitiva, din partea lui Dumnezeu!

Dupa oferta mantuirii din partea lui Dumnezeu nu mai este posibila absolut nici o alta instanta divina, pentru ca Dumnezeu nu ne mai acuza, prin Domnul Hristos, ci ne accepta, ne primeste, ne indreptateste prin El. Acest adevar trebuie primit din partea noastra printr-un act de credinta, care este exprimarea acordului nostru cu voia lui Dumnezeu. Daca-l respingem insa, nu ne mai ramane nici o alta posibilitate de dialog cu Dumnezeu. Judecatorul ne rosteste: esti vinovat! Orice ar mai spune acuzatul, ca incadrarea juridica nu este exacta, din cauza circumstantelor in care s-a aflat in momentul la care se refera actul de acuzare, i se spune: ti s-a pus inainte o oferta de bunavointa, de har, si ai trecut nepasator pe langa ea; vina nu se refera la pacatele facute, ci la atitudinea fata de ultimul cuvant din dialogul dintre Dumnezeu si oameni: nepasarea fata de minunata oferta de har si de bunavointa divina.

Pentru oameni, Dumnezeu a acceptat ca intermediar la sfarsitul acestor zile pe Altceineva. Pe Fiul Sau! Situatia tuturor este mediata prin Fiul Sau! Daca trecem pe langa aceasta expresie de indurare a lui Dumnezeu si ramanem nepasatori fata de o mantuire asa de mare, cum vom scapa noi? Cuvintele „nepasatori“ sau „indiferenti“ cu siguranta ca nu exprima refuzul mantuirii si credem ca in fata ofertei mantuirii lui Dumnezeu prin Hristos nimeni nu refuza, dar aceasta lasa loc pentru altceva, care este foarte grav. Sa nu fim dintre aceia multi care trec nepasatori, indiferenti, in sensul ca nu accepta ca pentru ei insisi, nu pun mana lor pe aceasta oferta a harului lui Dumnezeu, ci doar iau nota ca despre un adevar exprimat intr-un asemenea context, din partea lui Dumnezeu! Ci sa facem parte toti din ceata celor care accepta adevarurile Scripturii, care le primesc!

Evanghelia este printre alte lucruri si o informatie alaturi de alte informatii. Suntem interesati mult de informatii, mai ales daca sunt bune sau utile pentru viata noastra zilnica. Dar viata noastra nu se reduce numai la astfel de informatii. Evanghelia pe care o citim ne aduce la cunostinta o cu totul alta informatie. Care este aceasta informatie? Ca se gaseste mantuire pentru suflet si in mantuire se gaseste fericirea sufletului si siguranta existentei noastre, pentru timp si pentru eternitate! O existenta in cerul lui Dumnezeu, in raiul Lui! Iata ce informatie ne este adusa, incomparabila cu celelalte informatii care ne asalteaza deseori. Ca vom gasi odihna, sau caldura, sau liniste, sau casa, sau serviciu, aceasta nu schimba esential existenta noastra, dar ca avem sau nu mantuirea sufletului, aceasta schimba esential existenta noastra. Un suflet nemantuit se pierde pentru eternitate, iar un suflet mantuit, printr-o credinta personala, este un suflet castigat, prin Hristos, pentru cer, pentru Dumnezeu, pentru eternitate! Sa nu trecem nepasatori pe langa o informatie ca aceasta, care ne este adusa la cunostinta prin Domnul Hristos „la sfarsitul acestor zile“!

„Cum vom scapa noi, daca vom fi nepasatori fata de o mantuire asa de mare?“ Cum? Este o intrebare retorica, al carei raspuns este sigur: NU este scapare in afara bratelor mantuitoare ale Domnului Hristos! Fata de acuzatia lui Dumnezeu in fata oamenilor vinovati exista o singura scapare: mantuirea prin Hristos. Daca treci de oferta divina, mantuirea prin Hristos, nu mai este posibila nici o alta scapare. Dreptatea divina calcata in picioare are un remediu in indurarea divina manifestata in Domnul Hristos, dar indurarea divina calcata in picioare prin nepasare, prin indiferenta, nu mai are nici un alt remediu, intrucat, in infinitul inimii lui Dumnezeu, al relatiilor dintre Dumnezeu si oameni, nu se mai gaseste nici o alta resursa mai presus decat dragostea lui Dumnezeu.

Ceea ce ne ofera Dumnezeu are un pret infinit, este cel mai mare lucru pe care-l putem castiga in viata. Evanghelia ne aduce la cunostinta o informatie unica, inegalabila cu toate celelalte: Prin Domnul Isus Hristos, Dumnezeu ne ofera mantuirea sufletului, salvarea, curatirea, ispasirea noastra si, prin mantuire, ne ofera tot, pentru ca Se ofera pe Sine Insiși prin Domnul Isus Hristos.